

2.4.3. Градината в поемите „Калиопа“ (1899)
и „Милица“ – протообраз на късния монаден модел

*Градински извор си ти,
Кладенец с текуща вода и пото-
чета от Ливан.*

*Събуди се, северни ветре, и дой-
ди южни,*

*Повей в градината ми, за да по-
текат ароматите ѝ.*

*Нека дойде възлюбеният ми в гра-
дината си*

И яде изрядните си плодове.

(„Песен на песните“, 4:15-16)

*Влез в градинка, почини си,
на девойка час гостувай*

*Гледа странник,
слисан, радостен, благатък,
лудо къса той цветята
и мирисът го опива...*

(„Милица“, 1900)

Вече отбелязахме смисъла и значението на настъпилата през 1910 г. промяна в текста на поемата „Калиопа“ (глава I, параграф 3). Всъщност, далеч по-основателно е да се говори за два различни и напълно равностойни помежду си текста – „Калиопа“ от 1910 г. притежава по-висока семантична стойност, единствено заради встъпителната си позиция в Яворовата антология. Затова бихме искали да проблематизираме изглеждащото съвсем обичайно за творческата практика съкращаване на последния – дразненещо обстоятелствен и наратив-